

BETTY-KIRJAT

KAISA IKOLA

 SAGA
EGMONT

Kaisa Ikola

Betty oppii elämää

SAGA Egmont

Betty oppii elämää

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2009, 2023 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727054674

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Jälleennäkemisiä

– Voi, tulkaa nyt katsomaan!

Mamie Anderson oli polvillaan kirjoituspöydällä ja kurkisteli ulos.

– Mitä se on? kysyi Fiona MacNeil, joka kääri vastapestyä tukkaansa paperirullien ympäri. Paperirullat olivat ankarasti kiellettyjä Edinburghin Naisopistossa, mutta tähän asti Fiona oli onnistunut kätkemään ne muiden kuin huonetoveriensä silmiltä niin, että opettajakunta luuli hänen tukkaansa luonnonkiharaksi.

– Neiti Stewartin sulhanen on häntä hakemassa!

Hetkessä Fiona ja huoneen kolmas asukas, pikkuinen juniori, kiiruhtivat ikkunaan. Se oli korkea ja kapea, kuten kaikki Naisopiston ikkunat, ja tytöt olivat kolauttaa päänsä yhteen tirkistellessään yhtä aikaa ulos – eikä asiaa helpottanut se, että paperirullat paisuttivat Fionan pään kaksinkertaiseksi.

– Onko hän punatukkainen? pikku juniori kysyi pettyneenä nähdessään, miten nuoren miehen tumman kuparin värinen tukka säkenöi syysauringossa hänen kohottaessaan hattuaan.

– Sinäpä et tiedäkään, Mamie sanoi. – Hän on ollut rakastunut neiti Stewartiin hirveän kauan, siitä alkaen kun neiti oli koulussa täällä, mutta neiti antoi hänelle rukkaset, ja sitten hän lähti Amerikkaan, ja neiti meni toisen kanssa kihloihin, mutta sitten purki kihlauksen, ja kun hän oli hirveän sairas Amerikassa, niin neiti näki sen unessa, ja hänet löydettiin ja hän parani ja nyt he ovat kihloissa, ja se on *niin* kaunista!

Tämän lievimmin sanottuna sekavan esityksen jälkeen pikku juniori vasta ymmärsi, miten romanttista se todella oli.

– He menevät naimisiin ensi kesänä, Fiona jatkoi. – Ja sitten neiti kirjoittaa lisää kirjoja.

Betty Stewart ei lainkaan tiennyt olevansa näin suunnattoman mielenkiintoinen kulkiessaan kaupunkia kohti käsi Duncan Flemingin kainalossa. Hän oli vain vähän väsynyt – syksyn ensimmäinen kouluviikko otti aina voimille loman jälkeen – ja hyvin rakastunut ja tavattoman onnellinen. Duncan puheli mukavia, kertoi Flemingin kirjakaupassa sattuneista hauskoista välikohtauksista ja silitti välillä hänen sormiaan.

– Tiedätkö, joka aamu kun herään, kiitän Jumalaa siitä että *saan* herätä, hän äkkiä sanoi. – Ja siitä että sinä olet morsiameni!

Betty nauroi iloisesti.

– Luuletko, etten minä kiitä! Välillä tunnen melkein syyllisyyttä siitä että kaikki on näin hyvin.

– Ei sinun tarvitse. Meillä oli niin paljon vaivaa toisistamme, että olemme tämän onnen ansainneet.

Heillä oli vuorokauden eron jälkeen niin paljon puhumista, että he seisoivat puoli tuntia rouva Brodien talon luona Charlotte Squarella, ennen kuin Duncan suuteli Bettyä ja tyttö juoksi portaat ylös.

Jennie oli juuri kulkemassa hallin läpi toisessa kädessään puoliksi syöty omena ja toisessa anatomian oppikirja.

– Hei, medisiinari! Betty pyöräytti hänet vallattomasti ympäri niin, että pikkusiskon ranteenvahvuiset palmikot heilahtivat. – Milloin alatte poistaa umpisuolia?

– Sinä olet hassu, Jennie ilmoitti ihastuneena. Hän oli läpäissyt pääsykokeen, opiskeli nyt Punaisen Ristin sisareksi ja nautti elämästään. – Huomenna minun pitää osata kaikki jalkojen lihakset.

– Kunhan et opettele niitä minun jaloistani. Missä Isoäiti on?

– Salissa. Jennie haukkasi omenaa ja pujahti omaan huoneeseensa, jossa isosisko Annie oli asunut edellisenä talvena.

Betty riisui hattunsa ja takkinsa ja meni saliin, jossa Margaret Brodie istui virkkaamassa.

– Terveisiä koulusta! Tyttö suuteli häntä. – En muistanutkaan, että siellä on näin mukavaa.

– Kotimatkoilla varsinkin, Isoäiti sanoi silmää iskien. – Tiedätkö, mitä tästä tulee? Hän levitti pitsinauhan syliinsä.

– En.

– Pitsi sinun kapionenäliinohisi.

– Hyvänen aika. Betty punastui. – Varjelkoon, en minä ole vielä ajatellut koko kappioita. Enkä minä osaa ommella ja nimikoida!

– Sinä opit, Isoäiti sanoi tyynesti ja jatkoi työtään. – Kyllä luonto tikanpojan puuhun vetää.

– Ettekö luule, että elämässä selviää ilman merkattuja nenäliinoja ja pitsireunaisia lakanoitakin? Betty kysyi viattomana.

Isoäiti nauroi.

– Kultaseni, minä koetan vain todistella itselleni, että sinun naimisiinmenossasi on edes jotakin hyvää *minulle*. On niin ikävää, kun et ensi syksynä asukaan täällä.

– Mutta olenhan silti samassa kaupungissa, Betty vakuutti ja taputti Isoäidin kättä. – Minä menen katsomaan, tarvitseeko Peggy apua teepöydän kattamisessa.

Sinä iltana Duncan vei Bettyn teatteriin. Kyseessä oli hyvin romanttinen kappale, joka esitettiin sellaisella päätöksellä, että Betty hytkyi pidätetystä naurusta ensimmäisestä näytöksestä alkaen.

– Sinä olet kyyninen, Duncan sanoi moittivasti, kun he väliajalla joivat teetä lämpiössä. –Mitä huvittavaa oli Sir Everardin kosinnassa?

– Jos sinä olisit kosinut minua heittäytymällä vatsallesi jalkoihini ja suutelemalla hameenhelmaani, olisin potkaissut sinua, Betty tyrski. – Missä on sinun huumorintajusi?

Duncan puristi hänen sormiaan pöydän yli.

– Nyt minä ymmärrän, miksi rakastuin sinuun, hän sanoi.

Betty hymyi tavalla, joka aina sai Duncanin sydämen lyömään hyvin nopeasti. Hän avasi suunsa sanoakseen morsiamelleen jotakin vielä romanttisempaa, kun Betty äkkiä vakavoitui.

– Varjelkoon, pitipä sattua, hän mutisi, sillä Madeleine Fraser ja Gerald Oag olivat juuri raivaamassa tietään kohti heidän pöytänsä. – Duncan, lupaa minulle että käyttäydyt säädylisesti!

– En tohdi luvata sellaista mitä en mahdollisesti voi pitää, Duncan vastasi tyynesti ja nousi vetämään esiin lisää tuoleja. – Hyvää iltaa!

- Bet, senkin roisto, Madeleine huudahti ehtimättä edes tervehtiä. – Missä sinä olet piileskellyt tämän viikon? Olen kolmena iltana soittanut Brodielle.
- Olen liehunut seuraelämän pyörteissä, Betty sanoi nauraen.
- Onpa imartelevaa, että kaipaavat minua noin, Mally.
- Naisyhdistys sinua kaipaava. Järjestämme illanvieton isäntömien perheiden hyväksi, Madeleine jatkoi ja istuutui. – Sinun pitää tulla sinne lausumaan, ja Duncan ostaa illalliskortin ja mielellään ottaa niitä kirjakauppaan myyntiin – yhdistys maksaa sinun korttisi palkkioksi esiintymisestä.
- Älä touhua niin hirveästi, Jerry sanoi ja vilkaisi ympärilleen. – Ihmiset alkavat katsoa.
- Siksihän heillä on silmät. Lupaathan tulla, Bet? Neiti Macquaire ehdotti, että lausuisit jotakin Stevensonin *Lapsen runotarhasta*, se saisi yleisön liikuttumaan ja lahjoittamaan suurempia summia.
- Missä tämä illanvietto pidetään? kysyi Duncan, joka kieltämättä oli vahingoniloisen huvittunut tavasta, jolla Madeleine käsitteli Jerryä.
- Professori Haigin suuressa salissa – siksihän Jerrykin suostuu ostamaan illalliskortin, Madeleine kiusoitteli. – Nytkö kello jo soi? No, sinä tulet, Bet – tämän kuun viimeisenä päivänä kello kahdeksan illalla?
- Mielelläni, Betty sanoi nauraen ja työnsi kätensä Madeleineen kainaloon. Jerry ja Duncan jäivät kulkemaan vierekkäin.
- Olet onnenpoika, Fleming, Jerry sanoi matalasti.
- Sen saa mitä ansaitsee, Duncan täräytti. – Eihän Mallyssäkään mitään vikaa ole.

– Ei mutta hän ei ole Bet. He olivat katsomon ovella, ja Jerry ja Madeleine, joiden paikat olivat parvella, nousivat raput ylös.

Syyskuinen sade vihmoi katuja, kun näytös loppui, ja Duncan otti ajurin.

– Uskotko, että muutaman vuoden kuluttua on aivan yleistä tilata ajurin sijasta auto, hän sanoi, kun he istuivat vaunun hyvinharjatuilla plyysi-istuimilla.

– Se kuulostaa kauhean kolkolta. Olen ajanut autossa muutaman kerran ja se on ollut toki mukavaa. Mutta silti en tahtois minkään muuttuvan – en omassa elämässäni enkä yhteiskunnassa, Betty vastasi mieltäpäisesti ja hypisteli käsilaukkuaan.

– Etköhän sentään? Duncan laski kätensä Betty vasemman käden päälle ja hyväili sormillaan kihlasormusta saaden tytön punastumaan ja nauramaan. – Mitä tehdään huomenna, tuletko meille? Chrissy ja äiti ovat pahoillaan, kun et ole vielä lainkaan käynyt.

– Voisin tulla huomenna suoraan koulusta. Kas, olemme perillä. Betty otti laukkunsa ja hansikkaansa, mutta Duncan pidätti häntä. Ja ajuri, jolla oli useampien vuosien kokemus nuorista pareista, vain hymyili itsekseen joutuessaan odottamaan.

2.

Monenlaisia kokkeja

Syyskuun 9. päivänä

”Tänään olin Flemingeillä koko illan. Ensimmäistä kertaa koin olevani tosiaan osa perhettä – autoin Elsie-tätiä kattamaan pöydän ja tiskasin yhdessä Chrissyn kanssa sillä aikaa, kun John-setä luki ääneen *Scotsmanin* jatkokertomusta. Sitten Duncan saattoi minut kotiin, ja teimme pitkän ylimääräisen mutkan vain saadaksemme olla yhdessä.

Äsken puhuin Jennien kanssa Keith Murraysta pitkään ja hartaasti. Olemme samaa mieltä siitä, että Jennien on paras olla tämän seurassa kuin ei olisikaan – jos Keith luopuu Myra Knoxista vapaaehtoisesti, Jennie voi toki yrittää parhaansa, mutta ei ruveta mihinkään kilpailuun.

Isoäiti ei tietystikään tiedä Jennien sydämenasioista mitään, ja aiomme pimittää ne häneltä vastakin. Tosin hän kurkisti huoneeseeni kesken palaverimme ja Jennie punastui kuin hillovarkaudesta tavattuna.”

Syyskuun 12. päivänä

”Olen jo aikaisemmin huomannut, että sekä ikävillä että mukavilla asioilla on tapana kasautua. Tänä koulupäivä oli erikoisen hauska, esitimme tyttöjen kanssa näytelminä Jaakobin poikien tarinan, ja lounastunnilla menin Chrissyn kanssa ostamaan uutta hattua. Tällä kertaa kuljimme syvää huokaisten Jennersin ohi, Isoäiti on jo antanut syntymäpäivälahjansa, mutta Stevensonilta löytyi oikein kaunis tummansininen huopahattu, joka tekee tukkani vaaleammaksi ja silmäni tummemmiksi – luulen, että Duncan pitää siitä. (Tätä en tietenkään aio sanoa Mallylle, joka ei hyväksy sitä, että naiset haluavat olla sieviä miesten vuoksi.)

Kun sitten koulun jälkeen palasin Brodielle, odotti kirjoituspöydälläni paketti, jonka kustantamon lähetti oli tuonut. Kaksikymmentä kappaletta omaa kirjaani! Selässä kultakirjaimin Beatrice Stewart ja *Joanna koulutiellä*, paperi sileää kuin silkki, vinjetit lukujen aluissa juuri samoin kuin edellisessäkin osassa – hauska nähdä taiteilijan näkemys Joannasta! Jennie hyppi ympärilläni innoissaan ja Isoäiti lähetti Peggyn ostamaan leivoksia. Mutta ensin soitti Duncan; Flemingillekin oli tullut lähetys kirjaani.

Jumala mahtaa rakastaa minua, kun viitsii järjestää minulle tällaisia päiviä!”

Syyskuun 15. päivänä

”Tulin juuri Nannyn tanssiaisista. Duncan oli hurmaava kuten aina; komea ja kohtelias (kummallista – kun ensi kerran tapasimme Chrissyn kutsuissa kauan sitten, ei mieleenikään tullut, että joskus pitäisin Duncania komeana! Mutta punaiseen tukkaan kai tottuu. Ja rakastan tuiketta hänen silmissään –

hänen nauruaan vinoa vakoa hänen leuassaan – häntä!) Tosin huomasi, että muoti on tullut koko lailla rohkeammaksi; tunsin itseni vanhaksi tantiksi. Mutta en silti aio alkaa paljastaa olkapäitäni.

Kun Duncan saattoi minut kotiin, valvoi Jennie vielä lukujensa ääressä, ja joimme kolmisin teetä keittiössä. Jennie pitää Duncanista kovasti; Duncan osaa jutella juuri niin mukavia, että Jennie unohtaa hetkeksi Keith Murrayn ja ujon luonteensa ja käyttäytyy kuin nuori tyttö, ei kuten traaginen primadonna.

– Löydätköhän minä koskaan ketään sellaista kuin Duncan, hän huokasi vielä myöhemmin hajottaessaan tukkalaitettani. – Semmoista, joka ei vain palvo minua, vaan myös kunnioittaa?

Voiko Duncania paremmin kuvailla!”

Syyskuun 20. päivänä

”Tänään olin Mallyn luona harjoittelemassa runoja, jotka tulen lausumaan Naisyhdistyksen illanvietossa. Stevenson on kirjoittanut herttaisesti, uskon että yleisö itkee virtoja ja kääntää nurin taskunsa, kun Mally panee ohjelman jälkeen ’hatun kiertämään’.

– Miten sinulla ja Jerryllä menee? kysyin, kun osasin runot suurin piirtein ja joimme teetä.

– Minä luulen, että hän on minuun rakastunut, mutta häpeää minua kuollakseen, Mally vastasi rauhallisesti. – Hän on kunnon perheen poika, jonka piti mennä naimisiin hyvämaineisen opettajattaren kanssa, eikä ole vielääkään tohtinut kertoa vanhemmilleen, että kulkeekin nyt suffragetin seurassa.

– Eikö hän ole esitellyt sinua kotonaan? huudahdin kauhuissani. – Miten hän oikein kohtelee sinua?

– Äsh, sanoi Mally ja otti viidennen keksin. – Jos hän esittelisi minut kotonaan, hänen pitäisi myös kosia, ja tiedätkö – minä en tiedä miten vastaisin.

– Etkö sinä rakasta häntä?

– Hän on kauhean miellyttävä – sellainen vanhanaikainen poika, johon isoäitini olisi rakastunut – kumartaa ja ojentaa käsivartensa ja niin edespäin. Mutta kuule, kun minä tahdon mieheltä muutakin! Ja... en tiedä...

– Pelkäätkö että aatteesi romuttuvat jos menet naimisiin, tokaisin.

– En saisi ajatella niin, mutta en voi olla ajattelemta ja joskus olen niin kauhean yksin! Mally kätki äkkiä kasvot käsiinsä.

Pyyhkäisin pois kyyneleen, joka vierähti käsien alta hänen kasvoilleen.

– Olet nyt väsynyt ja vähän poissa tolaltasi, sanoin. – Et saa itkeä. Maailma on täynnä nuorukaisia!

– Kenet *minä* voisin hurmata! Mally alkoi äkkiä itkeä ääneensä, ja minä muistin sen kouristavan kauhun, jota tunsin toisinaan yksinäisinä iltoina Claymuirissa: yksin, ainako yksin...

– Jos hyvä Jumala niin tahtoo, sinusta tulee suloinen rouva, mutisin. – Ja jos ei, sinua varten on jokin muu tehtävä. Ota lisää teetä, se rauhoittaa.

Me joimme, ja Mally tyyntyi. Lähtiessämme hän suuteli minua ja ilmoitti, ettei kukaan mies olisi *minulle* kyllin hyvä.

Varjelkoon!”

Syyskuun 23. päivänä

”Isoäiti on joutunut kerrassaan ennennäkemättömän säilöntäinnostuksen valtaan. Rosien äiti lähetti hänelle ison

puulaatikollisen täynnä viinimarjasepurkkeja, ja sen sijaan että olisi järkevästi määrännyt Peggyn, Jennien ja minut kantamaan purkit kellariin, olemme leiponeet tusinoittain piirakoita (Peg väittää, että niitä tuli vain yhdeksän, mutta Jennie ja minä tiedämme varmasti leiponeemme viisi tusinaa).

Tämä tapahtui lauantaina. Sunnuntaina Mally soitti ja ilmoitti saaneensa taas kotoaan kurpitsoita (mikä toi mieleeni ikäviä muistoja), joten maanantai-iltana keittäisimme ne soseeksi. Uutinen lipsahti Isoäidin korviin, seuraus: maanantai-iltana koko kaupunki tuijotti, kun Jerry, Duncan, Mally ja minä marssimme West Portilta Charlotte Squarelle Jerryllä ja Duncanilla oli kummallakin sylissään iso kurpitsa, Mally ja minä kannoimme kolmatta välissämme. Jennie tuli sokerisäkin kanssa korttelin verran jäljessämme, hän kuulemma häpesi hirvittävästi.

Isoäiti ja Peggy olivat jo varustautuneet kattiloin ja veitsin. Kesti tunnin, ennen kuin kurpitsat oli paloiteltu. Kello oli siis jo seitsemän, kun palaset ja sokeri oli jaoteltu kattiloihin.

Tämän jälkeen pidimme hauskaa, söimme noin tusinan viinimarjapiirasta (Peggyn mukaan kolme kappaletta) ja joimme maitoa, kun vesipannu ei enää mahtunut liedelle. Jerry ei ole ollut Brodiella viime uudenvuoden jälkeen, mutta en antanut hänen vaivaantuneen ulkomuotonsa häiritä itseäni.

Kello kymmenen, sekoitettuaamme vuorotellen jokaista kattilaa, aloimme hermostua. Emme olleet ottaneet lukuun kurpitsamäärää, joka ei soseutunutkaan aivan äkkiä. Isoäiti ilmoitti, että nyt hakisimme joka tapauksessa purkit, ja komensimme Jerry ja Duncanin alas kellariin niitä noutamaan. Jennie, Mally ja minä marssimme hakemaan sanomalehtiä, ja Peg lämmitti uunin.

Kun purkit olivat olleet säädetyn ajan säädetyllä tavalla paperiin käärittyinä säädetyssä uuninlämpötilassa, ei sose ollut vielääkään valmista. Kello oli jo niin paljon, että Mally alkoi hermostua hänen oli oltava aikaisin aamulla *Nykyajan naisen* toimituksessa. Duncankin alkoi esittää kauttarantaisia tiedusteluja siitä, aioinkin kenties aviovaimona harrastaa kurpitsasoseen keittämistä, ja jatkoi sitten kannattavansa vakaasti kotiapulaisen palkkaamista!

Lopulta Peggy otti esiin vispilän, ja varttia vailla kaksitoista sose alkoi lopulta muistuttaa sosetta. Kello yksi oli joka ainoa purkki täynnä, ja sosetta oli jäljellä kattilallinen. Haalimme kokoon kaikki mahdolliset kulhot ja täytimme ne. Mally, joka tuijotti kauhistuneena soseen määrää, lahjoitti viisi purkillista Isoäidille. Sitten Duncan sai mukaansa ison kulhon ja Jerry vähän pienemmän – en tiedä, miten hän selittää sen äidilleen, jollei voi puhua Mallystä.

Puoli kahdelta kokkikoulumme miespuoliset jäsenet lähtivät, sillä Isoäiti vaati Mallya jäämään yöksi, tämä kun ei kuitenkaan saisi kannetuksi purkkeja West Portille asti, kun Jerryyn piti pystyä kantamaan omaa kulhoaan.

Aamulla olimme kaikki loppuun väsyneitä ja hysteerisen hilpeyden vallassa. Chrissy ja Nanny tulivat käymään iltapäivällä, jolloin herätimme taas huomiota: viisi tyttöä marssimassa kaupungin halki, kullakin käsivarrellaan suuri kori täynnä kurpitsasosepurkkeja... Voi Mallyn pientä kellarikomeroa!”

Syyskuun 28. päivänä

”Tänä viikonloppuna olen taas liehunut seuraelämässä.
Ensiksi lauantaina Miriam-tyttönen juhli viidettätoista

syntymäpäiväänsä (se oli jo viime viikolla, mutta juhlat pidettiin vasta nyt, koska päivä sopi parhaiten sukulaisille). Sunnuntaina aamujunassa saapuivat äiti ja Rose.

Tänään kouluni loppui jo puoliltapäivin, joten äiti, Rose ja minä lähdimme Princes Streetille katsomaan – *kapioita!*

Se oli järkyttävä kokemus. Miksi äidit eivät varoita tyttöissä olevia tyttäriään siitä? Miksi Rose ei ole varoittanut minua? Joskin hänen kapionsa hankittiin Fort Williamista, ja minä uskon, että koettelemus oli hiukan vähäisempi.

Päässäni surisevat vieläkin lakanakankaat ja muliinilangat ja teekalustot ja aterimet. Äiti purjehti kaupasta kauppaan kuin lippulaiva, jota me kaksi täyteen lastattua hinaajaa seurasimme ja suurimmat paketit annoimme kuitenkin lähettää suoraan Brodielle! Jennersiltä äiti olisi tahtonut välttämättä ostaa vielä meripihkaiset kirjatuet, mutta minä ilmoitin kylmästi, että hyllymme olisivat aina täynnä kirjoja eikä moisille olisi tarvetta, ja työnsin hänet kadulle.

Välillä kävimme purkamassa lastin ja noutamassa Jennien ja Isoäidin, ja sitten menimme Flemingille päivälliselle. Elsie-täti muisti ilmeisesti omaa kihlausaikaansa, sillä äärimmäisen ymmärtäväisesti hän tarjosi minulle heti kupin hyvin väkevää kahvia. En pidä siitä, mutta ainakin se virkisti!

Chrissy tuli kanssamme Brodielle, ja tämän illan olemme leikanneet lakanoita ja sommitelleet nimikirjaimia. Jennie kiitti vähän liiankin kuuluvasti taivasta kotitehtävistään ja sulkeutui huoneeseensa.

Puoli kahdeksalta Duncan haki minut 'tuulettumaan', mutta ehdimme vain käydä kääntymässä Pyhän Marian tuomiokirkon luona ja tulla takaisin. Sitten söimme voileipiä ja joimme teetä,

ennen kuin jatkoimme työtä. Vasta puoli kymmenen aikaan Chrissy lähti.

– En minä ole tiennytkään, että naimisiinmenosta on näin kauheasti puuhaa, huokasin.

– Voi lapsi kulta, sanoi Rose hyvin rouvamaisesti, – näkisitpä millaista on sitten, kun *olet* naimisissa!

Syyskuun 29. päivänä

”Tänä iltana olin ensimmäisen kerran naisyhdistyksen keittokurssilla. Isoäiti oli lievimmin sanottuna järkyttynyt kuullessaan, että olen ilmoittautunut moiselle.

– Sinä, joka kerran huolehdit juhlaillallisistani! hän puuskahti.

– Ja jätin paistin raa’aksi, muistutin. – Osaan tehdä salaatteja ja kastikkeita ja kakkuja, mutta en muuta. Ja Duncan kuulemma syö ihan mahdollottomasti, sanoi Elsie-täti.

Isoäiti nauroi.

Luulen, että tästä kurssista tulee olemaan minulle erittäin paljon hyötyä; opettajamme selittää joka asian hyvin yksinkertaisesti alusta alkaen. Tänään teimme teeleipiä ja alkuruokia, ja tunnen itseni hyvinkin näppäräksi.

Duncan tuli hakemaan minua puoli yhdeksältä ja suuteli äkkiä kadulla poskeani. Kun huudahdin nuhdellen en oikein pidä julkisista hellyydenosoituksista, ne ovat kuin näyttelemistä hän ilmoitti silmissään rakastamani tuike, että siinä oli ollut jauhotahra.”

Betty palaa Ylämaalle kirjailijana, rakastamansa
miehen käsipuolella.

Betty ja Duncan ovat viimein saaneet toisensa. Onkin aika sanoa
hyvästit Edinburghille ja suunnata takaisin Ylämaan vehreille
nummille. Kaupungissa Bettystä on tullut nouseva kirjailijanalku,
jonka julkiset esiintymiset ovat tehneet vaikutuksen moniin.
Duncan puolestaan valmistautuu huolehtimaan kihlatustaan
tekemällä pitkää päivää kauppias-isänsä osakkaana. Mutta
kestääkö nuoren miehen terveys uurastuksen?

Yhteisen taipaleen alku on täynnä erilaisia koitoksia ja
kommelluksia, mutta onneksi Kuusikukkulan talossa löydetään
aina myös syitä iloon ja juhlaan. Yllättäen myös ystävä vuosien
takaa palaa Ylämaalle ja tulee kiinteäksi osaksi Bettyn ja
Duncanin elämää.

Betty oppii elämää on kolmas teos mukaansatempaavassa Betty-
sarjassa, jossa on vaikutteita tyttökirjojen klassikoista.

Kaisa Ikola (s. 1974) on suomalainen historiantutkija ja
kirjailija. Hänen monipuoliseen tuotantoonsa kuuluu niin
historiallista romantiikkaa, feelgoodia kuin
lastenkirjallisuuttakin. Skotlantiin sijoittuva Betty-sarja sai
alkunsa Ikolan blogista ja on sittemmin kerännyt ympärilleen
vankan fanikunnan.